

fluents directius de la Federació de Municipis, també tinguérem la sort de trobar-hi bona disposició per a buscar un punt de concòrdia.

Amb els companys delegats del Sindicat havem tingut ja la primera entrevista, en la que, com a qüestió prèvia i per nosaltres fonamental, fou plantejat: *Que els serveis d'assistència i sanitat que vinguin obligats a prestar els Municipis, ho facin pels que actualment els presten, (sense perjudici d'ulterior organització) i que els d'inspecció els presti la Generalitat.* Si ens posàvem d'acord en aquest punt, podríem continuar tractant dels altres aspectes de la qüestió.

Pel representant de la Federació de Municipis foren escoltats amb atenció i simpatia tots els raonaments que liférem els de la ponència i prometé transmetre la nostra demanda als seus companys. Tenim notícies que per una Junta d'una de les tres seccions de la Federació ha estat tractada la nostra petició i que ha estat acceptada en principi; pròximament es reuniran les tres seccions i en ella es tractarà de la nostra pretensió.

Tenim la impressió que allí hi trobarem ele-

ments comprensius que procuraran siguin respectats els nostres drets, que a la vegada és defensar la manera més pràctica i eficaç de prestar els serveis d'assistència social i sanitària.

A la ponència només ens resta recomanar als companys dues virtuts indispensables: optimisme i disciplina, optimisme actiu, no contemplatiu, tenir l'esperança que triomfarem, no perquè sí sinó perquè voldrem, sabrem i podrem defensar els nostres drets, disciplina per seguir les instruccions que se'ls donin, encara que alguna vegada els pugui semblar no prou convenients i encertades, que segurament si fos posseïdor de totes les dades i motius que han induït als directius aconsellar-les, ja les trobaria pertinents. La confiança, amb els directius no pot ésser regatejada ni a mitges, si no n'hi teniu, substituïu-los, que probablement, agrairan que els relleueu del lloc de treball i responsabilitat. El vostre optimisme, la vostra disciplina han d'ésser exemplars i procurar convèncer als tebis que de crítics sempre en sobren, però també sempre manquen companys que treballin, col·laborin o prestin suport a les actuacions en favor de l'estament.

La medicina i la política

per

SANTIAGO VIVANCOS

Es una cosa abastament coneguda i fins llargament comentada l'afició que senten la major part dels metges per la política, i que en porta molts a dedicar-hi forces activitats, i a quasi tots a interessar-si fortament.

Això, que és mal vist i fins i tot censurat per bona part de la gent profana, que creu veure-hi un desmirament de la funció essencial del metge (això és: la visita i cura del malalt), entenc jo que és una inclinació espontània, una afició lògica, quasi un complement necessari del metge i de la Medicina, perquè respon a una alta conveniència de la Ciència, a un elevat imperatiu de l'hamònica coordinació de les diverses branques del saber humà, en la seva trajectòria de progrés universal i el seu desenvolupament natural.

Entenc que aquesta innata inclinació es afavoridora de la necessitat d'agermanar, en l'ordre ideològic i especulatiu, la Biologia i la Sociologia

de quals ciències generals són, respectivament, branques importantíssimes, la Medicina i la Política; disciplines que en relacionar-se, com ho fan estretament, permeten enllaços de branques mixtes tan interessants com la per nosaltres capitalíssima de Medicina social (que també podria anomenar-se sense inconvenient Sociologia mèdica).

Deixem, doncs, de banda el concepte vulgar i baix de sostre que ha pogut ésser comentat desfavorablement per gent profana en ambdues matèries, amb un fonament de raó: la professió mèdica és terriblement absorvidora del temps, el pensament i les activitats del professional; especialment del metge pràctic o de capsalera, per poc que tingui d'atendre una mitjana clientela i vulgui complir amb la seva obligació; i, si li és possible dedicar part dels seus lleures a llurs aficions literàries, esportives, etc., etc., sembla que no li escau